

UZASADNIENIE

K. K. (1) została obwiniona o to, że w dniu 21 lutego 2016 r. w Z. kierując samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) przewoziła pasażera nie korzystającego z pasów bezpieczeństwa w czasie jazdy. Natomiast W. B. został obwiniony o to, że w tym samym czasie i miejscu jadąc jako pasażer wymienionego samochodu nie korzystał z pasów bezpieczeństwa w czasie jazdy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lutego 2016 r. K. K. (1) kierowała samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) wraz z nią jako pasażer (obok kierowcy) jechał W. B.. Tuż przed godziną 16 jechali ulicą (...) w Z. i dojechali do trasy K-2 z zamiarem skrętu w lewo. W. B. nie korzystał z pasów bezpieczeństwa w czasie jazdy. Kiedy wjechali na trasę K-2 przejechali tuż przed stojącym na ulicy mającej wylot naprzeciwko ul (...) nieoznakowanym radiowozem. Radiowóz ten ruszył za nimi dając sygnał dźwiękowy do zatrzymania. Wówczas W. K. zapiął pas bezpieczeństwa.

K. K. (1) nie była dotychczas karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Pracuje w firmie (...) uzyskując miesięcznie 1400 zł netto. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. W. B. również pracuje w firmie (...) uzyskując 1400 zł netto miesięcznie i także nie ma nikogo na swoim utrzymaniu.

Powyższe ustalenia zostały dokonane w oparciu o zeznania K. S. /k. 37-8 i 3/ i K. K. (2) /k. 38/, dane o karalności za wykroczenia /k.18/, zapis wideorejestratora /k.13 i oględziny zapisu /k. 16/ a także częściowo o wyjaśnienia W. B. /k. 37, 9/ oraz K. K. (1) /k.36-7, 7/.

K. K. (1) przesłuchana w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i opisała przebieg zdarzenia podkreślając, iż pasażer miał zapięte pasy a nagranie wideorejestratora było całkowicie zamazane. Na rozprawie podtrzymała swoją wersję przebiegu zdarzeń. W. B. przesłuchany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zbieżne z relacją K. K. (1), które następnie podtrzymał na rozprawie.

Sąd zważył co następuje:

Zeznania K. S. /k.37-8 i 3/ i K. K. (2) /k. 38/ zasługują na uwzględnienie. Są one nie tylko konsekwentne i wzajemnie zbieżne ale także logicznie przedstawiają przebieg zdarzenia i są adekwatne do tego czego można oczekiwać od osób znajdujących się na ich miejscu (K. S. jako przeprowadzająca kontrolę i czynności pamięta więcej niż K. K. (2) – co potwierdza, iż relacjonują oni to co rzeczywiście pamiętają). Znamienne przy tym jest, iż ich relacje są wolne od emocjonalnego zaangażowania i wyważone. Szczególnie istotne jest jednak, iż relacje te nie są sprzeczne z nagraniem zarejestrowanym przez wideorejestrator. Dodatkowo wskazać należy, iż oboje świadkowie są funkcjonariuszami policji, a zatem osobami zaufania publicznego, a nie ujawniły się bowiem żadne okoliczności pozwalające kwestionować ich bezstronność w niniejszej sprawie, - są osobami całkowicie obcymi wobec obwinionych a nadto mieli świadomość, iż całe zdarzenie i interwencja są nagrywane przez wideorejestrator. Podkreślenia wymaga, iż z nagrania wideorejestratora jednoznacznie wynika, iż mieli możliwość dokładnego zaobserwowania osób znajdujących się w pojeździe marki A., który przejechał tuż przed ich nieoznakowanym radiowozem, a widoczność w tym czasie była dobra.

Brak jest również podstaw do negowania wiarygodności nagrania wideorejestratora /k.13/ i protokołu jego oględzin /k.16/. Podkreślenia wymaga, iż jakość nagrania nie jest zbyt dobra i nie można na nim dostrzec czy pasażer pojazdu A. posiada zapięte pasy bezpieczeństwa w momencie przejazdu przed radiowozem (tj. godz. 15:58,23 -15:58,24 na pierwszym nagraniu). Nagranie potwierdza natomiast, iż o godz. 15:58,30-15:58,31 kiedy radiowóz jedzie za pojazdem marki A. pasażer pochyła głowę do środka- w kierunku podłogi pojazdu pomiędzy nim a kierowcą-jest

to ruch jaki wykonuje się podczas zapinania pasów. W tym też momencie widoczny jest pas bezpieczeństwa z prawej strony pasażera- pomiędzy nim a słupkiem pojazdu.

W takiej sytuacji wobec stanowczego i zgodnego stanowiska obojga świadków, którzy z bliska widzieli, iż pasażer nie miał zapiętych pasów oraz zeznań K. S., iż w momencie, kiedy podeszła do samochodu pasażer już posiadał zapięte pasy sąd oparł ustalenia na relacjach świadków. Podkreślenia wymaga, iż świadkowie nie mogli mieć świadomości jaka jest jakość nagrania wideorejestratora (obserwowali zdarzenie nie na jego ekranie ale „na żywo” przez szyby pojazdu), natychmiast podjęli interwencję i od początku kwestionowali tylko zapięcie pasów przez pasażera a nie przez kierowcę. Co więcej fragmenty rozmów słyszalne na ostatnim chronologicznie nagraniu - już podczas kontroli drogowej- potwierdzają, iż pasażer początkowo nie kwestionował swojego sprawstwa i godził się na ukaranie mandatem.

Co się tyczy wyjaśnień K. K. (1) i W. B. to zasługują na uwzględnienie oprócz spornej kwestii zapięcia pasów przez pasażera pojazdu marki A. przed wyjechaniem tego pojazdu na drogę K-2, która to część jest sprzeczna z zeznaniami wskazanych wyżej świadków. Zwraca także uwagę, iż obwinieni próbują deprecjonować zeznania świadków powołując się na okoliczności, które nie zostały potwierdzone na nagraniu. Mianowicie wbrew ich twierdzeniom widoczność w czasie nagrania była dobra- nie było zmięzchu ani istotnych opadów ograniczających widoczność (szyby pojazdów nie są mokre), a uwypuklając kwestię odległość między pojazdami całkowicie pomijając fakt, iż ich samochód przejechał tuż przed przednią szybą nieoznakowanego radiowozu i to ten właśnie moment jest wskazywany przez świadków jako upewniający ich o braku pasów bezpieczeństwa u pasażera.

Przechodząc do oceny prawnej zachowania obwinionych należy podzielić stanowisko oskarżyciela co do kwalifikacji ich zachowania.

Wykroczenie z art. 97 kw popełnia osoba, która wykracza przeciwko przepisom o bezpieczeństwie lub porządku ruchu na drogach, innych niż w art. 84-96a kw. Niewątpliwie przepisem regulującym bezpieczeństwo na drogach jest art. 39 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym /Dz. U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm/, zgodnie z którym kierujący jak i pasażerowie zobowiązani są do korzystania w czasie jazdy z pasów bezpieczeństwa (poza enumeratywnie wyliczonymi przypadkami, na wystąpienie których nie powoływali się jednak obwinieni). Skoro W. B. nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa w czasie kiedy przejeżdżał obok radiowozu, to tym samym jego zachowanie wyczerpało dyspozycję art. 97 kw w zw.z art. 39 pkt 1 prawa o ruchu drogowym. z zamiarem bezpośrednim - wszak zapięcie pasów bezpieczeństwa jest zależne od woli osoby jadącej pojazdem.

Co się nadto tyczy K. K. (1) to art. 45 ust 2 pkt 3 prawa o ruchu drogowym – również znajdujący się w rozdziale 5 dotyczącym porządku i bezpieczeństwa w ruchu drogowym- zabrania kierującemu przewożenia pasażerów nie korzystających z pasów bezpieczeństwa. Powyższe wywody wskazują, iż zachowanie obwinionej wypełniło znamiona art.97 kw w zw. z art. 45 ust 2 pkt 3 prawa o ruchu drogowym z zamiarem bezpośrednim- wszak osoba, która nie zapięła pasów bezpieczeństwa zajmowała miejsce obok kierowcy, a zatem nie sposób uznać, iż kierująca nie zauważyła tego.

Biorąc pod uwagę powyższe wywody, nie budzi wątpliwości także możliwość przypisania obwinionym winy, tj. skutecznego przedstawienia zarzutu z powodu zachowania sprzecznego z prawem w warunkach, w których możliwe było zachowanie zgodne z normą sankcjonowaną. Obwinieni są bowiem osobami dorosłymi a nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające i usprawiedliwiające nie zastosowanie się przez nich do wskazanych wyżej reguł bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym.

Wymierzając karę Sąd kierował się przede wszystkim względami zapobiegawczymi jakie kara ma odnieść w stosunku do obwinionych jak też potrzebami oddziaływania na świadomość prawną społeczeństwa, w którym funkcjonują obwinieni. Zważywszy na stopień społecznej szkodliwości czynu (zaatakowane dobro prawne to porządek w ruchu drogowym zaś działanie sprawców było umyślne, jednakże w wyniku ataku na to dobro nie doszło do wyrządzenia szkody, a naruszona reguła ma za zadanie ochronę właśnie osób jadących pojazdem, czyli w tym wypadku obwinionych), Sąd uznał, że grzywna w wysokości 100 złotych wobec W. B. (który to nie zapiał pasów bezpieczeństwa) i 50 złotych wobec K. K. (1) (która akceptowała jazdę pasażera bez pasów bezpieczeństwa) w dostateczny sposób zapewni realizację celów kary i ugruntuje u obwinionych oraz w ich środowisku przekonanie o nieopłacalności

naruszania reguł dotyczących porządku i bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tym bardziej, iż to obwinieni byli podmiotami, których miały chronić te zasady bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 118 § 1 kpw. Na koszty te składają się zryczałtowane wydatki postępowania -100 złotych wobec każdego z obwinionych -ustalone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienia postępowania w sprawach o wykroczenia / Dz. U. Nr 118 poz 1269/. Wymierzona zastała także - zgodnie z art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz 223 ze zm./ opłata w wysokości po 30 złotych wobec każdego z obwinionych.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.